

A hitehagyás ellen

(Eltompult a hallásotok...)

Olyan ez, mintha ma az igehirdető, miután felolvasta a textust, bezárná a Bibliát, körbenézne, és azt mondaná: nem, mégsem, inkább hagyjuk ezt, mert éretlenek vagytok hozzá. Az az igazság, hogy ez felnőtteknek való eledel, de ti még gyerekcipőben jártok. Sok mondanivalóm van, de túl nehéz nektek.

„Eltompult a hallásotok.” Arról szoltam eddig, hogy hallgassátok őt. Arra buzdítottalak titeket, hogy még jobban figyeljetek rá. Azt kezdtem elétek adni, hogy Krisztus, a szenvedő főpap – aki együtt érez veletek és akinek hatalma van Isten előtt képviselni titeket – a szenvedéseiből tanulta az engedelmességet. Mert hiszen ti is szenvedtek, küszködtök, nyomás alatt vagytok. Nem egyszerű a Jézusban való hitet a mindennapokban megélni. És még nagyon sok mondanivalóm van róla, a tökéletes főpapról, az evangéliumról, de úgy látom, hogy alkalmatlanok vagytok ennek meghallására. Eltompult a hallásotok. Nem halljátok és nem hallgatjátok őt.

Mindannyian ismertek olyanokat, akik idős korukra nagyot hallanak. Tudjátok, hogy milyen ez: van, amit meghallanak, és van, amit nem. Van, amiről azt hiszik, hogy meghallották, csak éppen félrehallották, és ez számos bonyodalmat okoz. Lehet, hogy te is nagyot halló lettél? ... Észrevetted, hogy aki rosszul hall, gyakran nagyon sokat beszél – mert legalább addig tudja, miről van szó? Vagy éppen nem beszél, bezárkózik, mert nem tudja, mit mond, aki szól. Jézus Krisztus szól, beszél, közli magát... Folyamatosan. De hogyan folytassam ezt... hiszen nektek eltompult a hallásotok.

Különben – folytatná igehirdetőnk - az a helyzet, hogy már régen tanítóknak kellene lennetek. Tanítóknak, hiszen nem most lettetek Jézus követői. Nektek kellene másoknak a hitet átadni. Nektek kellene róla hitelesen beszélni – munkában, családban, az utcán... – és nem a ti részetekre magyarázni még mindig a krisztuskövetés egyszeregyét. Ehelyett „olyanokká lettetek, mint akiknek tejre van szükségük, nem kemény eledelre.” Gondolkodjatok el azon, hogy olyanok vagytok Krisztus dolgaiban, mint a csecsemő, akit etetnek. Nem egy felemelő látvány... Tudod, amikor szülei megpróbálnak kanállal bejuttatni valami pempőt a szájába, amit vagy lenyel, vagy kiköp, vagy egyszerre mindkettő. Úszik az étkező a sütőtökpürében... Gyereknek még aranyos is, csak itt rólatok van szó, akik már felnőttek vagytok. A pempőt (a tejet) akarjátok, újra és újra, és újra és újra, mert eszetek ágában sincs áttérni a kemény eledelre.

(Törekedjünk a tökéletességre)

Olyan ez, mintha azt mondaná az igehirdető: ne kezdjük már megint előről az egészet – hiszen tudjuk jól, hogy valójában nem vagytok gyermekek. „Elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre.” Túl vagytok már az alapokon. Felnőttetek a hitben. Tudjátok már, hogy Isten Jézus Krisztus váltságaért teljesen megbocsátotta korábbi hiábavalóságaitokat, elmosta minden szennyeteket, és teljesen elfogadott titeket. Ne kezdjük előről annak hangsúlyozását, hogy akkor is a

Krisztusé vagy, és közel vagy hozzá, ha nem érzed. Ő akkor is szeret, a vele való közösség a Szentlélek által akkor is a legvalóságosabb valóság, amikor nem ég benned a tűz. Ne kelljen újból azt tanítani, hogy Istennek mi kedves és mi nem kedves, hogy mi az engedelmesség és mi a bűn; világos a Tízparancsolat. Miért kellene visszatérnünk oda, hogy miért fontos a vasárnap megszentelése, a keresztyén közösségben való részvétel, valamint az egyéni imádság és bibliaolvasás? Újra kell magyaráznom, hogy benne örök életetek van, és ettől az üdvösségtől soha semmi és senki nem szakíthat el? Kezdjük mindezt előről? Nem! – *sóhajtna fel az igehirdetőnk. De azután bátorítóan folytatná:*

„Elhagyva a Krisztusról szóló elemi tanítást, törekedjünk a tökéletességre.” Sokkal több van még előttetek – ha meghalljátok. És én el fogom nektek mondani, ki fogom előttetek fejteni. Ne lovagoljatok az összes régi, százszor megrágott kérdésen, ne forogjatok többé magatok körül, törekedjete a tökéletességre. Vágyjatok a többre, keressétek a keményebb, szilárdabb tanítást, akarjátok kissé megfeszíteni magatokat – szíveteket, lelketeket és értelmeteket. Akarjátok mélyebben és teljesebben megismerni Jézust, a tökéletes főpapot, aki életét adta értetek, hogy általa ismerjétek és lássátok magatokat, és mindent, ami veletek történik. Ne húzódjatok vissza az őt gúnyolóktól, hanem legyetek készen hitetek megvallására.. Ez az út vezet a hitbeli érettség, teljesség felé. Az irány azonban egyáltalán nem mindegy... - és itt *igehirdetőnk a biztató hangvétel után rátér arra, hogy mi a veszélye a lelki eltompultságnak. Hallgassuk újra szavait!*

(Lehetetlen ugyanis...)

Mert lehetetlen! – *mondja fenyegetően.* – Mi lehetetlen? – *kérdezzük vissza.* A lehetetlent nem szeretjük. Különben is, Istennek nincs lehetetlen, nem? Az ilyen lezárt témákat nem tűrhetjük. Legyen inkább... nagyon nehéz. Majdnem lehetetlen... De ne legyen lehetetlen... akármi is, de ne legyen lehetetlen. Mi ez a kategorizálás? Ő biztosan nem ilyen.

„Mert lehetetlen” – folytatja igehirdetőnk – „hogy akik egyszer megvilágosítottak, s megízlelték a mennyei ajándékot, és részeseivé lettek a Szentléleknek, akik megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövő világ erőit, de elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik maguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt.”

Ne tiltakozz, hanem kóstolgasd, emlékezve ízlelgesd: *„Lehetetlen ... hogy akik egyszer megvilágosítottak”* - emlékszel, milyen volt, amikor Jézus világossága felragyogott és szétáradt a lényedben? A kristálytiszt látás, megértés, amely olyan volt, mint amikor a felkelő nap fényében egyszer csak elválík a sötét a világostól? Láttad az Urat és magadat olyan világosan, olyan egyértelműen, amint még korábban sohasem. *„Lehetetlen, hogy ... akik... megízlelték a mennyei ajándékot”* – ott van még ízének érzete a szádban, a szívedben? Isten hatalmas valóságát, az üdvösség ajándékát kóstoltad. Nemcsak hallottál róla, hanem valami titokzatosan átéltél belőle.

„Lehetetlen, hogy ... akik részesei lettek a Szentléleknek” – Felfoghatatlan csoda, hogy Isten Lelke részesévé lettél, hogy beléd költözött Jézus Krisztusért... *„Lehetetlen, hogy ... akik ... megízlelték az Isten felséges beszédét és a jövő világ erőit”* – micsoda

ízek, mindent felülmúló kulináris élvezet, amikor az Igét kóstolgattad, amikor a mennyország valósága tört be szíved, lelked világába.

Ha mindez a tettek, figyeljete jó! mert a „lehetetlen” nektek szól. Nektek, akik a létező és lehetséges legtöbbet és legnagyobbat éltétek meg és öleltétek magatokhoz. Lehetetlen, hogy ha *elestek* ... Tudjátok, miről van szó. Nem a botlásaitokról. Nem arról, hogy tudod, mi az Istennek kedves, és gyenge vagy, és az ellenkezőjét tetted. Nem arról, amikor észre sem vetted, és elsodródtál tőle. Nem arról, amikor valami, amitől régen megszabadultál, amiről akár bizonyosságot is tettél, visszatért az életedbe, és kínoz és gyötör. Nem arról, hogy messze érzed magadtól az Urat, lelki sivatagban jársz. Nem arról, hogy magadat teljesen érdemtelen, elveszett embernek tartod, és Krisztus áldozatára nézve csak annyit tudsz mondani, hogy te magadért egy fabatkát sem adnál, annyira utolsóknak találod magad... Nem. Hanem akkor kerülsz e félelmetes „lehetetlen” közelébe, ha azt mondod, mégsem kell. Megvilágosítottam? – nem kell! Megízleltem az üdvösséget? – már nem érdekel. Megkaptam a Szentlelket? – nem számít, nem elég. Kóstoltam az Igét? – most inkább kiköpöm. Ízleltem az eljövendő világ erőit? – Kit érdekel, fontosabb, amit most nyerhetek. Akkor kerülsz a „lehetetlen” közelébe, ha megtagadnád Jézusod.

„Lehetetlen ugyanis ... hogy akik elestek: azok ismét megújuljanak és megtérjenek; hiszen újra megfeszítik maguknak az Isten Fiát, és meggyalázzák őt.” Halljátok, kiknek eltompult a hallása? Meg fogjátok hallani, amit mondani szándékozom? Úgy halljátok, ahogy mondom?

Olyan ez, mintha azt mondaná az igehirdető: El tudjátok képzelni, hogy újra ott álltok Jézus Krisztus keresztnél? Mert egykor ott álltatok előtte, hiszen amikor az evangélium megelevenedett számotokra, az nem történhetett másképpen. Ott álltál a képzeletedben, a Szentlélek által megragadva, évszázadokat és földrészeket áthidalva, és láttad azt, akit érted feszítettek meg, aki téged hordozott, aki miattad szenvedett, akit helyetted szegeztek a fára. És ha egykor ott álltál, és valóban megismerted őt, akkor nem tudtál mást tenni, mint a bűnbánat súlya alatt elé borulni, sírva összetörni, hogy valami nem várt módon egyszer csak meglásd nem pusztán az elveszettséged, hanem Isten téged körülölelő szeretetét. Porig sújtva és az egekig emelve. Sírtál a bűnbánatban, és sírtál az Atya szerelmében.

De lehetetlen, hogy visszatérj ugyanide – egészen másként. El tudod képzelni, hogy újra ott állsz, csak most a tagadók, a gúnyolódók, a gyilkosok oldalán? Mert aki nyilvánosan megveti, úgy tér vissza, mint gyilkos, mint gúnyolódó, mint gyalázó. Mert ha őt, a legtöbbet taszítanád el magadtól, akkor ebben nem tennél mást, mint hogy most te vernéd be a szögeket a testébe. Mert ha te a legnagyobbat dobod el magadtól, akkor újra ott állsz, kigúnyolva őt, megvetve, meggyalázva, elhagyva őt. Aki mindenét neked adta, azt nyilvánosan megszégyenítve. És ez lehetetlen. Ezért vigyázzatok. Mert ez lehetetlen. Innen nincs visszaút.

(Felőletek azonban jobbat gondolunk...)

Keményen kellett szólnom hozzátok, hogy felébredjete, de tudnotok kell, hogy az irántatok való szeretetből szóltam – *tér át újra a bátorítás hangjára igehirdetőnk.* „*Felőletek azonban, szerettem, jobbat gondolunk, ami üdvösséggel jár, még ha így beszélünk is.*” Az előbb elmondottaknál sokkal jobb reménységgel vagyok irántatok.

Bízom bennetek, és meggyőződéseim, hogy ezt az ijesztő végkifejletet mindannyian elkerülitek. Miért? Mert ismerlek titeket. Ismerem a szereteteket és a szolgálatotokat. Tudom, hogy mi mindent tettetek meg az ő nevében korábban. Előttem vannak az imádságaitok a nehéz helyzetbe került testvéreitekért. Tudom, hogyan segítettetek egymásnak a bajban. Sőt, azt is tudom, hogy még most is ugyanezt teszitek; hogy miközben terhek alatt vagytok, nem feledkeztek meg azokról, akiknek még több terhet kell hordozniuk. Ismerem hitetek szép gyümölcseit. De ennél sokkal fontosabb, hogy *„nem igazságtalan az Isten, hogy elfeledkeznék a ti cselekedeteitekről és ... a szeretetről.”* Ő az, aki emlékszik. Ő az, aki számon tart. Ő az, aki mindazt maga előtt tartja, amit úgy tettetek, úgy mondtatok, hogy senki sem tud róla. És ő az, aki igazán, igazán szeret.

Tudom, hogy most úgy érzitek, Isten sem állt mellétek. Roskasztoák a terhek. Értelmetlennek tűnik minden eddigi. Nem tűnik segíteni a hit, nem tűnik úgy, hogy az Úr hallana és meghallgatna. És ott van a szívetekben a gondolat, hogy ha mi ennyi mindent megtettünk érte, az ő nevében, akkor most miért nem történik már valami. De nézzétek, nem igazságtalan az Isten. Nem feledkezett el semmiről. És legfőképpen nem fordult el tőletek.

Csak most tartsatok ki. Azt kívánom, hogy tartsatok ki addig, *„amíg a reménység egészen be nem teljesedik.”* Amikor majd Krisztust szemtől szemben látjátok, amikor majd minden fenyegetéstől, erőtlenségtől, viszálytól és nyomorúságtól szabadok lesztek. Amikor teljes lesz az üdvösség, amit most még csak kóstoltatok. Nézzetek azokra, akik mindvégig megmaradtak. Ne legyetek restek a hallásra, ne legyetek nagyot hallók Krisztus szavára.

Olyan ez, mintha az igehirdető, miután komolyan, sokkoló mód figyelmeztetett, kinyitná a Bibliáját, és még egyszer felolvasná a textust, tudva, hogy annak minden szava jó földbe hull és hasznos növényt terem... (Zsid. 5.11-6.12)
ÁMEN!

Lovas András